

ÜZENET S.-TŐL

PÁRATLAN OLDAL - LIX. évfolyam, 33. szám, 2015. augusztus 14.

Még februárban történt, hogy Simicskó István országgyűlési képviselő és államtitkár elolvasta az *Átlátszó* elemzését az ingatlanügyeiről, majd úgy döntött, hogy kétszer is megfenyegeti a szerzőt.

E. K.-nak így egy reggeli és egy esti telefonos megfélemlítést kellett végighallgatnia, amelyek azonban eltérő szintet képviseltek. Mert míg a reggeli hívás csupán egy felszólítással zárult - „*Legközelebb fontolja meg, hogy miket ír le!*” -, az estiben már konkrétumok is voltak: „*...sokba fog ez önnek kerülni, meg az ön szerkesztőségének, amiket leírtak. (...) Be fogom önt perelni (...) azokért az állításokért, amiket tett.*” (Mindkét beszélgetés meghallgatható az *atlatszo.hu* weboldalán.)

Simicskó egyébként két kifogást említett a perrel való fenyegetés indoklásaképpen: az egyik, hogy az édesapja „*ötvenhét éve* (tehát 1958 óta! L. J.) *sikeres kereskedő*”, ezért semmi csodálkoznivaló nincs azon, hogy mostanában négy új ingatlanal is gazdagodott, a másik pedig az, hogy az ő (t. i. Simicskó) újonnan vásárolt balatoni garzonjának ablaka „*nem is a Balatonra, hanem a vasútra néz*” (az *Átlátszó* ugyanis a szebb kilátást feltételezte).

Az érintett azóta is várja, hogy beteljesedjen a fenyegetés, és megérkezzen a bírósági idézés a Simicskó kontra *Átlátszó* ügyben. Ám mivel ilyen papír augusztus közepéig nem jött, a két telefonhívásnak mára egyetlen értelme maradt: kaptunk egy üzenetet arról, hogy megszűnt a határ a hatalom képviselője és a hatalmaskodás között, valamint hogy ennek jegyében a politikusi vagyonosodásokat firtató kérdésekre egyetlen válasz dukál: a kérdezők gátlástalan megfenyegetése.

Amire persze nekünk is van egy üzenetünk: rendben, de minket erősít, hogy a politikusnak ezek szerint nem sikerült személyiségjogi perekkel is lefednie magát. Még mindig vannak jogi határai annak, hogy a politika teljes egészében ellehetetlenítse a tényfeltárást.

Sajnos azonban be kell látnunk, hogy épp a határok ügyében túl sok üzenet viaskodik itt egymással, és akkor még nem is beszéltünk Rejtő Jenőéről, aki szerint ugyan „*mindennek van határa, de mi megkerüljük*”. Ezért a dolgok végkimeneteléről jelenleg nem üzenhetünk semmit, viszont reménykedünk.